

Alan fejében és érzelmeiben a hitetlenkedés fokról fokra átadta helyét valami egészen másnak.

Megköszörülte a torkát.

– Szabadna megkérdeznem – szólt zordan –, hogy minek a rövidítése a „K. I.”?

– Kathryn Irene, természetesen. A két keresztnevem. De lenne olyan *kedves*...?

– Nem! – mondta Alan. Felmutatta az újságot. – Szabadna tudnom továbbá, vajon részt vett-e ön a közelmúltban egy botrányos levélváltásban a *Sunday Watchman*ben?

Miss K. I. Campbell a homlokához kapott, mintha a naptól akarná óvni szemét. Másik kezével háta mögé nyúlt, hogy megtámaszkodjék a mosdó peremén. Zakatolt, zötyögött a vonat. Feltámadó gyanú, aztán felismerés tükröződött kék szemében.

– Igen – mondta Alan. – A. D. Campbell vagyok, a highgate-i egyetemről.

Büszke, baljós viselkedésével mintha azt mondta volna: „És, te szász, én Roderick Dhu vagyok”. Felötlött benne, hogy talán enyhén nevetséges, ahogy marconán leszegte fejét, az újságot az ágyra hajította és karba fonta kezét. De a lány nem így fogta fel.

– Maga ripők! Maga komisz! Maga féreg! – kiáltotta szenvedélyesen.

– Tekintettel arra, hölgyem, hogy ez ideig még nem volt részem abban a megtiszteltetésben, hogy illendően bemutassanak önnek, ezek a szavak oly fokú bizalmas viszonyra utalnak, mely...

– Ostobaság – mondta K. I. Campbell. – Negyedfokú unokatestvérek vagyunk. De magának nincs szakálla!

Alan önkéntelenül állához kapott.

– Persze hogy nincs szakállam. Miből gondolta, hogy szakállam van?

– Mind azt hittük, hogy szakállas. Azt hittük, ilyen hosszú szakállá van – kiáltotta a lány, és a kezét valahová a derekához tette. – És hogy vastag lencsés szemüveget hord. És hogy randa, undok, gúnyos modora van. Ami igaz is. És ráadásul még betör ide és fellök...

Kicsit megkésve újra dörzsölgetni kezdte a karját.

– A világ valamennyi undok, gunyoros, *vállonveregető* könyvkritikája közül – folytatta – a magáé a...

– Hölgyem, úgy látszik, ön félreértett. Mint hivatásos történésznek, kötelességem volt rámutatni bizonyos tévedésekre, bizonyos vaskos tévedésekre.

– Tévedésekre! – kiáltott fel a lány. – Még hozzá vaskos tévedésekre!

– Úgy van. Nem a clevelandi hercegnő hajszínének triviális és jelentéktelen kérdésére gondolok. Valóban lényegbe vágó dolgokra célok. Az a mód, ahogy ön az 1680-as választásokat tárgyalja, ha megbocsátja nyíltságomat, egy csecsemőt is kacajra fakasztana. Az a mód pedig, ahogy Lord William Russellt tárgyalja, egyszerűen becstelen. Nem állítom, hogy akkora csirkefogó volt, mint az ön hőse, Shaftesbury. Russell egyszerűen csak tökfilkó volt; „tökéletlen felfogású”, ahogy a perben megfogalmazták; sajnálatra méltó, ha úgy tetszik; de semmiképp sem szabad őt másnak beállítani, mint annak az árulónak, aki valójában volt.

– Maga nem más – szölt K. I. Campbell haragosan –, mint egy ronda *tory*!

– Válaszképpen nem kisebb szaktekintélyt idézek, mint dr. Johnson: „Asszonyom, úgy látom, hogy ön egy gaz *whig*.”

Aztán csak álltak, és nézték egymást.

Tudvalevő, hogy Alannek nem volt szokása így beszélni. De most annyira elöntötte a düh, és annyira tudatában volt igazának, hogy Edmund Burke-nek is megadta volna a magáét.

– Voltaképpen ki maga? – kérdezte kisvártatva, jóval természetesebb hangon.

Ettől Kathryn Campbell újra felöltötte fennkölt modorát. Összeszorította az ajkát.

Kihúzta magát százhatvan centije minden méltóságával.

– Noha nem tartom kötelességemnek válaszolni a kérdésre – felelte, és feltette szarukeretes szemüvegét, amitől csak még csinosabb lett –, közölhetem önnel, hogy a harpendeni női főiskola történelem tanszékének tagja vagyok...

– Aha.

– Igen. És értek annyira a kérdéses korszakhoz, mint bármelyik férfi, sőt. Most pedig nagyon kérem, legyen önben annyi elemi jómodor, hogy hagyja el a fülkémet.

– Kutya legyenek, ha elmegyek! Ez nem a maga fülkéje!

– De ha mondom, hogy az én fülkém.

– De én meg azt mondom, hogy nem a magáé.

– Dr. Campbell, ha nem távozik, csöngetek a kalauznak.

– Kérem, tessék. Ha nem csönget, majd csöngetek én magam.

A kalauz, aki futva érkezett a két különböző kéztől származó csöngetésre, két tekintélyes, de kapkodva beszélő professzort talált, akik egyszerre akarták elmondani a történeteket.

– Sajnálom, kisasszony – mondta a kalauz, gondterhelten tanulmányozva jegyzékét –, sajnálom, uram; de úgy látszik, valahol valami nincs rendben. Itt csak egy „Campbell” van, de se „Miss”, se „Mr.” nincs mellette. Nem is tudom, mit mondjak.

Alan kihúzta magát.

– Nem tesz semmit. A viláért se háborgatnám a hölgyet csalárd módon szerzett ágya birtokában – jelentette ki gőgösen. – Vezessen egy másik fülkébe.

Kathryn a fogát csikorgatta.

– Nem, dr. Campbell, szó sem lehet róla. Köszönöm, de semmiféle előnyt sem fogadok el nemem miatt. Vezessen kérem, *engem* egy másik fülkébe.

A kalauz széttárta karját.

– Sajnálom, kisasszony, sajnálom, uram, de nem tehetem. Egyetlen üres hálófülke sincs az egész vonaton. Ami azt illeti, egyetlen szabad ülőhely sincs. Még a harmadosztályon is állnak.

– Nem tesz semmit – mondta Alan. – Csak engedje kivennem a csomagomat onnan az ágy alól, és majd állok a folyosón egész éjszaka.

– Ostobaság – mondta a lány. – Egészen Glasgow-ig? Ezt igazán nem teheti. Ostobaság! – Leült az ágy szélére.

– Egyetlen dolgot tehetünk – folytatta. – Megosztozunk ezen a fülkén, és fenn maradunk egész éjszaka.

A kalauzon hatalmas megkönnyebbülés látszott.

– Kisasszony, ez igazán roppant kedves öntől! És tudom, hogy az úr is nagyon hálás érte. Ugye? És biztos vagyok benne, hogy a társaság kártalanítani fogja önt a végállomáson. De ugye, nagyon kedves a hölgytől?

– Nem! Visszautasítom...

– Mi baj, dr. Campbell? – érdeklődött Kathryn jeges szívélyességgel. – Fél tőlem? Vagy csak nem mer szembenézni a történelmi tényekkel, ha találkozik velük?

Alan a kalauzhoz fordult. Ha lett volna elég hely, olyan drámai mozdulattal mutatott volna az ajtóra, mint az atya egy régimódi melodrázában, amint éppen kiúzi gyermekét a viharba. De így csak beleverte kezét a szellőzőbe. A kalauz azért megértette.

– Hát akkor rendben van, uram. Jó éjszakát. – Elmosolyodott. – Talán nem is lesz olyan nagyon kellemetlen...

– Ezzel mit akar mondani? – kérdezte Kathryn éles hangon.

– Semmit, kisasszony. Jó éjszakát. Aludjanak... azazhogy, jó éjszakát.

Újra csak álltak, és néztek egymásra. Egyformán hirtelen leültek az ágy két végébe. Noha előzőleg meglehetősen beszédesek voltak, most, hogy becsukódott az ajtó, mindkettejüket elfogódottság szállta meg.